

u oné zázračné lékařky, šli domů lesem, aby si zkrátili cestu. V lese Anna S. prý dvakrát upadla přes nějaký pařez a cítila okamžitě, že se jí něco stalo. A stalo se, neboť za čtyři dny došlo k potratu.

Porodní asistentka vypovídala zrovna tak. Doznala jenom tolik, že po oné nehodě v lese dívku prohlédla, očistila a seznala, že dojde k potratu. Za toto prohlédnutí obdržela 50 Kč. Umělé potraty prý vůbec neprovádí.

Rovněž třetí obžalovaný, dělník Jan C., vypovídal o příhodě v lese tak, jako někdejší jeho milá, neboť dnes je již ženat s jinou a šťastným otcem dvou dětí.

Rovněž Andulka S. na svého dřívějšího milence zapomněla, namluvila si jiného a má s ním děťátko, ačkoli ještě nejsou svoji.

Četnický strážmistr z Vendryně, volaný jako svědek, udává, že případ vyšetřoval. Obžalované, Anna S. a Anna M., mluvily tehdy (případ udal se před pěti roky) souhlasně s obžalobou. Od hodnověrného svědka, kterého nemůže prozradit, dověděl se všechny podrobnosti o nedovolené operaci, provedené porodní asistentkou na Anně S.

Změněnými výpověďmi obžalovaných nabylo vše jiné tvářnosti. Soud dostal se do nesnází, z nichž nepomohli mu ani úřední lékaři, narychlo k přelíčením zavolaní. Porada soudců skončila rozsudkem, jímž všichni tři obžalovaní byli osvobozeni. Z osvobozovacího rozsudku největší radost měla Anna S. Pří odchodu ze soudní síně šťastně se usmívala. Usmívali se vážní soudcové, usmíval se obhájce, usmívali se přítomní žurnalisté. Nikdo ničeho neřekl, ale všichni věděli, proč se usmívají.

Vyrušovali kouzelníka.

(Krajský soud v Moravské Ostravě.)

Byla to rozhodně veliká událost pro Morávku, když koncem listopadu minulého roku vtáhl do tiché dědiny komediant a ubytoval se v hostinci Františka Mareše. Mladí i staří tšili se na představení a jejich očekávání je nezklamalo. Spatřili „kousky“ přímo zázračné a těžko bylo uvěřit, že je provádí obyčejný smrtelník, zrovna takový člověk z masa a kostí, jako oni. Z prázdného klobouku vytahoval živé myši, opravdové myši, jichž dříve neviděli, prováděl smělé kousky s obrovskými hady, polykal oheň a tvářil se při tom, jako by to byla ta neobyčejnější věc na světě, meč vrážel si do břicha a kapka krve při tom nevytekla, před očima žasnoucích diváků roztloukl v hmoždíři kapesní hodinky a zase je spravil, na obrazech ukazoval mořské panny a jiné nestvůry — krátce bylo toho mnoho a všechno tak krásné a podivné.

Přišly však události ještě podivnější. Po desáté hodině objevil se v sále Viktor Babický, dělník, zaměstnaný v Moravské Ostravě. Vstupenky neměl, ale tato maličkost nepřekážela mu ani v nejmenším v sebevědomém vystupování a ostrém kritisování podivuhodných kumštů komediantských. Vzniklo z toho pohoršení skutečně veliké. Komediant, dopálený kritikou člověka bez vstupenky, přikročil k němu a žádal, aby buď zaplatil, anebo táhl po svých

Nyní bylo na Babickém, aby se rozčilil a dopálil. Počal nadávati, povykovati, a vyhrožovati a pak, když se zdálo, že ze sálu bude vyhozen, svalil se na podlahu a oběma rukama zachytil se záhy hostinského stolu. Obecnostva zmocnilo se značné rozrušení. Jedni přidávali se na jednu, jiní klonili se ke straně druhé. V nejkritičtější chvíli zasáhl do zápasu bratr Viktorův Alcis — a nyní počalo boží dopuštění. Stoly, židle a sklenice lítaly na všechny strany a na jednom místě kupila se pořádná hromada zle pošramocené hostinského zařízení. Ze sálu nastal všeobecný útěk. Ženy ječely, muži láterili a hromovali. Teprve o půlnoci nastalo uklidnění...

Před několika dny spatřili jsme hrdiny onoho večera před soudnou stolicí r. v. z. l. Hvozdoviče. Oba vymlouvali se na opilost, ale soud neuvěřil, že by byli opilí, jak zákon má na mysli, a oba odsoudil. Každý z nich obdržel tři týdny tuhého vězení, podmínečně na dva roky. Hostinskému musejí nahraditi škodu v celkové výši 517 Kč.

Prostitut Schreier.

(Zemský trestní soud v Praze.)

O Františku Schreierovi, jenž se pyšně nazývá holičským pomocníkem, ač od let žije jen z neřesti, píšeme v našem listě dnes už po třetí. Po prvé referovali jsme v čísle 2. minulého ročníku o jeho hnusném zločinu, za který uštědřil mu tenkrát senát vrch. rady dra Knoblocha trest žaláře na půl roku. Schreier vydíral tehdy z mladého úředníka, založeného homosexuelně, obnos 100 Kč za to, že pomohl mu ukojiti jeho zvrácené choutky, k nimž jej sám přiměl. Schreier je totiž řemeslným vyděračem osob homosexuelních. Má na to školu jako celá řada podobných individuí, kteří jsou rádně organizováni a dovedou za účely vyděračskými přepadávati klidné a bezbranné občany i v tlupách.

Sotva si Schreier, který jako policii známý vyděrač má od r. 1924 zakázanou Prahu na 10 roků, odpýkal výše uvedený trest, pokračoval dále ve své činnosti, ne však dlouho, neboť v září 1925 viděli jsme jej opět na lavici obžalovaných, tentokrát před samo soudcem vrch. radou Novotným. Referovali jsme pak o jeho případu v čísle 33. loňského ročníku. Případ byl trochu odlišným od prvního, ale dokázal, že elegant Schreier je dokonalým velkoměstským apačem. V noci zastavil v Bolzanově ulici neznámého mu chodce a požádal jej o cigaretu. Na neštěstí byl chodec nekuřákem, ale chtěl přece elegantně vypadajícímu mladíku, který tvrdil, že ocitnul se nezaviněně bez zaměstnání, že má velkou chuť si zakouřiti a nemá peněz na zakoupení cigaret, vypomoci a nabídl mu darem pětikorunu. Jakmile však vytáhl z kapsy náprsní tašku, aby Schreierovi z ní obnos dal, vytrhl mu Schreier pojednou celou tašku i s obnosem asi 500 Kč a utekl. Za tento kousek uštědřil mu tehdy vrch. rada Novotný nejvyšší trest, který mu jako samo soudce mohl dát, totiž těžký žalář v trvání šesti měsíců.

A minulý týden zasedl Schreier opět před soudem, tentokrát před senátem vrch. rady Erharta. Elegančně oblečený a čistě oholený, typ mužského prostituta. Státní zástupce dr. Tion žaluje na něho opět dva ošklivé zločiny.

Dne 2. dubna přidružil se po 9. h. večer k soukr. úředníku Josefu M. v ulici Královské jakýsi voják, v němž později zjištěn Karel Charvát, a žádal na něm nějaké cigarety a peníze. Ač Josef M. jej odbýval, šel s ním Charvát dále až do ulice Jakubské, kde je dohonil Schreier, podíval se na Josefa M. a pravil: „Tohle je známý homosexuelní člověk, zavoláme strážníka, nedá-li nám nějaké peníze.“ A hned jali se ustrašeného úředníka prohledávat, našli však u něho jen legitimaci a adresu bytu, 6 Kč a niklové hodinky, které si ponechali. Vyzvali jej pak, aby šel do svého bytu a přinesl jim víc peněz. Josef M. ve strachu, že by jej opravdu označili jako homosexuelního (nešťastný § 129!), skutečně jim vyhověl. Charvát šel do bytu s ním a Schreier čekal venku. V bytě vyjmul úředník z prádelníku obálku, v níž měl uschováno 500 Kč, peníze těžce nastřádané, a vyjmul z ní 200 Kč, nabízel je Charvátovi, aby měl pokoj. Ten však vytrhl mu z ruky celých 500 Kč i s obálkou, prohlásil, že udělá v domě pobouření, bude-li úředník něco namítati, a nařídil mu, aby jej doprovodil dolů. Tam čekal na Charváta už Schreier, který prohlásil úředníkovi: „Tak, teď jsme vyrovnáni!“

Druhý případ provedl Schreier sám. Dne 12. dubna potkal u Rubešovy ulice na Král. Vinohradech úředníka Miroslava D. Přidružil se k němu a žádal jej o 2 Kč na kávu. D. mu je dal, ale Schreier chtěl ještě na večeri. Dobrosrdečný úředník, máje za to, že mladík má snad hlad, slíbil mu 5 Kč, jakmile si rozmění stokorunu, neboť neměl již drobných. Zašel si vyměnit stokorunu do hostince, kolem něhož šli, tam však drobných nedostal. Tu se mu Schreier nabídl, že mu dá sám na stokorunu nazpět. Když úředník vyslovil podiv, že Schreier žebřá, máje tolik peněz, počal být Schreier drzým a žádal za vydání celé stokoruny, podotknuv, že jej udá pro homosexuelní styky, nedostane-li jí. Když úředník pohrozil zavoláním strážníka, ukázal mu Schreier na tři mladíky, kteří šli opodál za nimi, a řekl: „Teď mi musíte dát 200 Kč, nebo tihleti tři na vás vydějou více!“ Poděšený Miroslav D., boje se mladíků i ostudy, skutečně Schreierovi požadovaný obnos dal, načež ten zmizel i s oněmi mladíky. Úředník odešel pak na policii, kde věc udal.

Obviněný v generalích uvádí, že se narodil 28. srpna 1904 v Šoproni, že přísluší do Miletína, že je holičským pomocníkem a že bydlí nyní u pana Tichošlápka v Karlíně, Královská 54. Činy popírá. Josefu M. ničím nevyhrožoval, šel jen se svým známým Charvát, a co ti dva spolu měli, neví. Pokud se týče Miroslava D., prohlašuje, že si obnos 200 Kč od něho jen vypůjčil a je ochoten mu peníze vrátit.

Ovšem tyto nejapné výmluvy byly rozdrce-ny nejen určitými výpověďmi svědků, ale i sa-

motnou minulostí Schreierovou. Zajímavou byla výpověď Charvátova, který nalézá se pro tutéž věc ve vyšetřování u divisiního soudu, odkud byl v průvodu dvou vojínů k trestnímu soudu dopraven jako svědek. Přiznává, že žádal na Josefu M. peníze, tvrdí však, že s ním nebyl Schreier, nýbrž jakýsi Ed. Olbruch, který také je znám jako vyděrač homosexuelních. To ovšem bylo vyvráceno nejen určitým svědectvím poškozeného, který oba určitě poznal, ale i doznáním Schreierovým.

Po řeči stát. zástupce dra Tiona, který zdůraznil, že je potřebí energického zakročení proti rafinovaným útokům na čest slušných mužů, které měrou netušenou v Praze rozbujely, a žádal o přísné potrestání obžalovaného, odešel soud k poradě, načež vynesl předseda rozsudek, jímž se Schreier v obou případech uznává vinným zločinem vydírání (dle § 98 b) i přestupkem nedovoleného návratu (dle § 324 tr. z. a odsuzuje se do těžkého žaláře na jeden rok s příslušnými posty. Soud vzal zřejmě ohled na mladí obžalovaného a proto vynesl rozsudek tak mírný. Čekali jsme při nejmenším žalář dvouletý.

—ff—

Dobrá rada nad zlato.

(Okresní soud v Olomouci.)

Majitel kamenolomu Jan Hynek v Bělkovicích zaměstnává čeledíny Rajmunda Becka, Antonína Klupu a Jana Kamaráda, muže to již pokročilejšího věku, a člověk vskutku žasne nad jejich trestuhodnou lehkomyšlností.

Letos v dubnu přelévají všichni tři z baru benzin do menší konvice a počínali si tak neopatrně, že značné kvantum benzínu se octlo na Beckových kalhotách.

Všichni z toho měli legraci, Beck se však tvářil velmi kysle, neboť se benzin rychle vypařoval a Becka studil.

„Kluci, co teď?“ naříkal Beck.

„Víš co,“ navrhoval moudře Klupa, „já ti benzin na kalhotách zapálím a budeš rázem suchý jako pepř.“

„Ale vždyť shořím,“ namítal Beck.

„Ty troubo, benzin shoří sám a kalhot se ani nedotkne,“ povzbuzoval ho Klupa a už vytahoval zápalky.

Beck přistoupil konečně na jeho návrh, ale jen s tou podmínkou, že to napřed vyzkoušejí na botech.

Klupa přiložil hořící sirku k botám Beckovým, ale v okamžiku byl Beck v plamenech, volaje zoufale o pomoc. Dobrý kamarád Klupa nepozbyl však duchapřítomnosti, povalil Becka na zemi a plameny udusil příkrývkou. Leč přes tuto rychlou pomoc utrpěl Beck popáleniny na spodní části těla, takže se přes měsíc ze svých popálenin léčil.

Klupa byl žalován pro přestupek proti bezpečnosti těla, že dal Beckovi tak přepodivnou radu i pomoc k vysušení kalhot a soudce jej uznal vinným uvedeným přestupkem a odsoudil k pokutě 25 Kč, ev. 24 hodin vězení bez podmínek.

Beck nyní uznává, že je mnohem lépe sušiti kalhoty na slunci, které účinkuje sice pomaleji, ale bez bolesti.